

„Színről színesen”

Közművelődési szakemberek gondolatai a 25 éves folyóiratról

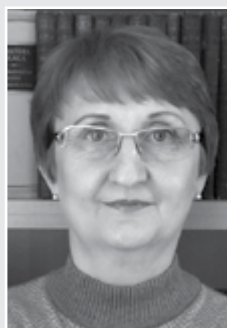

Mert a színélmény, ugye rögzül. A célzott látványról alkotott értékítéletet pedig a közösség pecsétje hitelesíti majd. A hajdani fekete-fehér *Népműveléshez*, vagy a szürke *Közneveléshez* képest üdítően sokszínű ez a mi könnyűlovassági szaklapunk. Főképpen az utóbbi évtizedben. Legnagyobb értéke a példamutató *műhelyek, közösségi kezdeményezések* felmutatása. El is férne olykor egy-egy kudarc történet, már csak a tanulságok levonása, de akár a felmerülő polémia miatt is. Dicséretes gyakorlat a tematikus számok periodikussága (Beke, Kárpát-medencei lapszám, Cselekvő Közösségek). Fontosnak tartom, hogy az elkövetkező tematikus lapszámok esetében is a

fellelhető legkompetensebb szakember kapjon alkalmi szerkesztési lehetőséget. Szívesen látnék egy publicisztikai jellegű, gyors reagálású felületet a *szabad véleménynyilvánítás*, polémia, vita lehetőségére bármely aktuális témában, és egy másikat rovatot, amelyben a Kulturális Szemle dolgozatai és egyéb *stratégiai írások* rövid kivonata kerülne bemutatásra figyelemfelkeltés céljából. Szakmai emancipációnk és jogos önbecsülésünk érdekében is figyelemre méltó és folytatásra érdemes a *társágazatokkal*, közösségekkel való kapcsolattartásunk lapunkban való folyamatos manifesztálódása. Mint ahogy az intézményvezető-főszerkesztő szükség szerinti *szakmai-orientációs megnyilvánulásai* is elengedhetetlenek.

Balázs Károly

népművelő, nyugalmazott főiskolai tanár

Egy szakmai folyóirat nagy erénye, ha az adott szakterület – jelen esetben a közösségi művelődés – valamilyeni szakemberének hiteles, változatos információforrást jelent. Egy pályája elején járó szakembernek csakúgy, mint a több évtizede ezen a területen munkálkodónak. Egy kistélepülés közösségi színterében dolgozónak, egy országos intézmény tudományos munkatársának, a terület gyakorlati és elméleti szereplőinek egyaránt. A különböző háttérű, helyzetű, tapasztalatú szakembereknek, a településükért, közösségükért tenni akaró civileknek, vagy pusztán a téma iránt érdeklődő laikusoknak. Épít az egymástól való tanulás szellemiségére, segíti az új kezdeményezések, tudások, tapasztalatok, megszerzését. Sokszínű, megbízható és mértékadó. Ezt reprezentálja számomra a SZÍN.

Czink Judit

a Tamási Kulturális Központ igazgatója

Örömmel veszem kézbe és adom tovább kollégáimnak és ajánlom a szakembereknek. Szakmai rendezvényeken egy-egy írást elemzésre és alaposabb megismerésre is ajánlok. A Szín megjelenésében és színvilágával vonzza a tekintetet. Szívesen veszik kézbe a nem szakmabeliek is. A tartalma gyorsan és jól áttekinthető. Kifejezetten értéknek tartom a kezdő esszé szerű gondolatokat, amelyek a közművelődés stratégiai elemeit jelenítik meg vonzóan. Távlatos kitekintések és gyakorlati példák megfelelő mértékben, helyes arányban vannak jelen. Új szerzőknek ad lehetőséget publikálásra és közvetlen kapcsolatépítésre. Jól reprezentálja a megyéket. Erénye a lapnak, hogy a gyakorlatra fókuszálva, jól „csempészi be” az elméleti ismereteket egy-egy írásba, amelyek aztán elmélyültebb ismeretszerzésre inspirálják az olvasókart. Örülök a jubileumnak, hisz ez önmagában elismerés a készítői számára.

Gergye Rezső

népművelő (és színimái)

Szeretettel köszöntöm a Szín folyóirat 25 éves születésnapján a valamikori és mostani szerkesztőket! Köszönöm, hogy a népművelő, művelődésszervező, közösségépítő, közösségfejlesztő, kulturális menedzser és még sok néven nevezett szakmánknak első és azóta is egyetlen szakmai lapját az

elmúlt években folyamatosan megjelentette a Nemzeti Művelődési Intézet. Az elmúlt években gyakran vettem a kezembe, és olvastam a Szín folyóiratot. Számomra a legérdekesebbek az Arcképek sorozatban bemutatott kollégák, hiszen olyan embereket ismerhettem meg, akik szakmai munkájukkal nekem is példát mutathatnak. De ugyanígy szívesen olvasom az Értéktár rovatban bemutatott eseményeket, személyeket, hiszen jómagam is 2014-től a Zala Megyei Értéktár bizottság tagja, majd 2019-től a Keszthelyi Értéktár bizottság tagja vagyok. Nagyon fontos feladatot vállal fel a folyóirat azzal is, amikor a Kárpát-medence közösségépítő folyamatait, népfőiskolai kezdeményezéseit mutatja meg nekünk.

A továbbiakban is jó munkát és egészséget kívánok a szerkesztőknek, aktív szerzőknek, akiknek fontos, hogy megmutassák a hivatásukat.

Csengei Ágota

*a Goldmark Károly Művelődési Központ,
Keszthely igazgatója*

Mit jelent nekem a SZÍN? Ha röviden válaszolnék, akkor igényes megjelenésű szakmai sajtót, ahol a kollégák írnak kollégáknak a munkájukról. Ám nekem ennél sokkal többet jelent. Miért? A közösségi művelődés területén bármely munkakörben dolgozó munkatársammal hivatásként éljük

meg a munkát, szívvel-lélekkel próbáljuk boldogabbá tenni a mindennapokat, ismereteket közvetítünk, segítjük az aktív kapcsolódást életkortól, iskolai végzettségtől függetlenül. Sok-sok flow élmény „bölcsoje” a művelődési ház, a közösség és azok a programok, amelyeket szervezünk.

A SZÍN ennek a hivatásnak a szakmai fóruma, ahol megismerhetünk olyan EMBEREKET, akiktől érdemes tanulni, olyan közösségeket, amelyek példaértékűen működnek, olyan jó gyakorlatokat, amelyeket érdemes adaptálni, szóval érdemes olvasni. Mi írjuk magunknak, de szól mindenkinek, akik a közösségi művelődés, az amatőr művészet iránt nyitottak. No és talán a legfontosabb, hogy egy pályakezdő kolléga a SZÍN-t olvasva nemcsak a szakmáról kaphat képet, hanem az ott dolgozó EMBER-t is megismerheti.

Fekete-Dombi Ildikó

*kiállítótérért felelős ügyvezető igazgató
Erkel Ferenc Kulturális Központ és Múzeum Nonprofit Kft.*

Hegedűs Róbert felvétele

25 év nagy idő! Egy emberöltőnek szoktuk nevezni. 30 évnire a rendszerváltozástól, amikor is egy nagyvárosi legenda szerint az első szabadon megválasztott országgyűlés képviselőinek több mint 50 százaléka „népművelő” volt, elmondható, hogy a szakmánk nagy utat tett meg idáig. Kinyílt, mint egy sokszínű virág.

Széles spektrumon nyitott tehát annak érdekében, hogy életben maradjon a gyorsan változó élethelyzetében. Minden egyetemen oktatták, minden helyen más néven illették, s addig-addig „terjeszkedett” a piac és a politika szorításában, hogy a végén lassacskán mind a társadalom, mind a döntéshozók számára értelmezhetlenné vált. Bizony, kis híján megszűnt létezni, mielőtt – mint ahogy

egy igazi fénix madár – újra feltámadhatott új célokkal, új feladatokkal, új küldetéssel. Mára ez pedig nem más, mint a magyar kulturális közösségeink folyamatos megerősítése. Ezt a folyamatot követte végig a SZÍN. Ha csak ennyit tett volna, már az is megindokolná létét és létének hasznosságát. (Gondoljunk csak bele: a jövő szakembereinek is remek és izgalmas kutatási területet kínálhatna a SZÍN alapos időbéli elemző áttekintése!) De a SZÍN nem csak ennyit tett. A szakma legjobbjai írtak bele folyamatosan. Példáik, véleményük, szakmai látásuk sokfélesége segítette a közösségi kultúrában dolgozó szakemberek szemléletformálását, s egyáltalán, a mindennapok apró csodáinak megértését, elfogadását – a jó gyakorlatok átvetését és átadását. Jó SZÍN-t kívánok tehát továbbra is mindannyiunknak!

Jantyk Zsolt

a Debreceni Művelődési Központ igazgatója

A folyóirat számomra egyrészt irányt mutat, értéket közvetít, másrészt jó gyakorlatokat, konkrét példákat, tapasztalatokat tesz közkincsé. Az elmúlt évek során a közösségi művelődés területéről számos olyan cikk, interjú, tanulmány, összefoglaló jelent meg, amelyek a szakterületen túl a hazai és

külhoni közösségek, szervezetek, vagy akár egész települések számára is jó példát, megszívlelendő utat mutattak. A kiadvány a szakmai tartalmán túl számomra személyeket, arcokat, sorsokat és azok kapcsolatait is jelenti, jó emberek kapcsolatait, együttműködését. Kiváló példáit annak, hogy előrejutni, fejlődni, érvényesülni csak összefogásban, közösen, közösségben lehet. Mindezekon túl nekem személy szerint pedig a szakmai tartalmak és szakmai kapcsolatok mellett emberi, baráti kapcsolatokat is jelentett, amelyek legalább annyira fontosak, mint a konkrét gyakorlatok vagy módszerek. Köszönet és elismerés illeti a szerkesztőbizottság mindenkori tagjait és mindenkit, aki hozzájárult a SZÍN eddigi értékközvetítő tevékenységéhez.

Kárpáti Árpád

*közművelődési és ifjúsági szakértő,
a Nemzeti Művelődési Intézet egykori főigazgatója*

Először is gratulálok a szerkesztőségnek és az intézet munkatársainak, hogy 25 éven keresztül sikerült fenntartani, de főleg olyan tartalommal megtölteni ezt a folyóiratot, mely segítségével szolgál a közművelődési szakma szereplőinek, valamint a kulturális és közösségfejlesztési mintaprojektek, szakmafejlesztési folyamatok iránt érdeklődő olvasóknak. Jómagam 2009-ben kerültem az akkor még Aba-Novák, ma már Aba-Novák Agóra Kulturális Központ élére. Vállalkozóként a cégemben főleg a rendezvények szervezésére koncentráltunk, a közművelődési alapszolgáltatások ellátása új, egyben nagy kihívás volt. A Szín – Közösségi Művelődés folyóirat nagy segítségemre szolgált, sokat tanultam belőle. A tematikus lapszámok, az értékes beszámolók, kitekintések, a szakma kiválóságainak portréi közelebb vittek a folyamatok mélyebb megismeréséhez.

Kívánom, hogy még sok éven keresztül szolgálja, segítse a közösségi művelődés folyamatait, valamint, hogy elfogyjanak a polcok, melyeken tároljuk a lapszámokat!

Molnár Lajos Milán

*az Aba-Novák Agóra Kulturális Központ
ügyvezető igazgatója*

Érdekes kérdés, hogy egy-egy évfordulóval kapcsolatban ki mire emlékezik, milyen témák-ügyek idéződnek fel. Számomra, miután hosszú időt töltöttem a hagyományos népművelési munka kereteiben, a Szín már az új korszakot jelenti.

Miután magam is végeztem módszertani munkát Tatabányán, a Közművelődés Háza megyei feladatokat ellátó időszakában, természetes, hogy nagyon fontosnak tartottam és tartom ma is a szakmai tapasztalatok, mai szakmai zsargont használva a JÓ GYAKORLATOK megismertetését a kollégákkal, akik nem mindig kapnak helyben megfelelő inspirációt, nota bene, szakmai vagy emberi támogatást munkájukhoz. A közreadott kezdeményezéseknek, példának nagy szerepe van abban, hogy egy-egy településen dolgozó szakember is biztatást-bátorítást kapjon az általa tervezett programok, különösen az

új kezdeményezések elindításához és megvalósításához. *Ez az egyik, ha nem a legfontosabb feladata az országos szakmai kiadványnak.* Ebben a munkában természetesen fontos és nélkülözhetetlen szerepe volt és van a szakmai és működési feltételeit biztosító – változó nevű – intézet vezetésének és a főszerkesztőnek.

Visszagondolva a 25 évre, örömmel konstatáltam, hogy a magam néhány írásával is részévé váltam az elmúlt, jubileumi időszaknak. Az már egy külön öröm, ráadás, hogy a magam szakmai munkásságának is egy fontos évfordulója az idei esztendő, mert a tatabányai Magyar Zoltán Népfőiskolai Társaság is idén ünnepelheti megalakulásának negyedszázados évfordulóját. Gratulálok a szerkesztőségnek és jó, sikeres működést a következő évtizedekre. Éljen – soká!

Keresztesi József

nyugdíjas népművelő, közösségfejlesztő, közművelődési szakértő, a Magyar Zoltán Népfőiskolai Társaság örökös tiszteletbeli elnöke

A népművelő magányos értelmiségi. Szakemberként egyedül dolgozik közösségekben, kisebb városokban. Megcsinál mindent a székpakolástól a konferálásig, munkájáról ritkán kap visszajelzést. Sokszor egyedül van, nincs kivel megosztani gondjait és örömeit, szakmai fóruma az alkalmankénti értekezletekre, továbbképzésekre korlátozódik. Az „átlag” ide se gyakran jut el, a szervezők nem a menetrendekhez igazítják a kezdési és a befejezési időpontokat, a vonat, busz vagy korán, vagy később érkezik, délután pedig már nehéz visszajáratot találni, otthon, a házban pedig minden napra jut munka. A szakmai közéletbe való bekapcsolódásnak ezért volt, és hiszem, hogy most is van szerepe a 25 éves SZÍN-nek. Fórumként működött, olvashattunk benne stratégiáról, országos eseményekről, más településeken kipróbált

kezdeményezésekről, hírt kaptunk ismertebb kollegák életútjáról, szakmai kutatásokról, s nekem különösen tetsző a lap utolsó oldalain közölt értelmességet szolgáló, arra felé inspiráló gondolatokat. Visszagondolván az aktív évekre, vártuk a szakmai újságokat, a KÉK-et – míg létezett, a Kiss Laci által szerkesztett Versmondót, a Parolát, és persze a SZÍN-t is.

A kinyomtatott lap türelmesen megvárta azt az időt, amikor kíváncsi kéz elő-, vagy újra elővette. Mint módszertani feladatot ellátó munkatárs tudásforrásként, oktatóként ajánlott irodalomként is felhasználtuk cikkeit. Itthon is van több évfolyamból egy-egy példány, kis cetlikkel megjelölve a fontosnak gondolt, idézett írások. Az idő múltával már ezek kor- és kultúrtörténeti dokumentumok, s olykor tőlem is közölt írást a folyóirat, amiket ma is büszkén tüntetek fel publikációs listámban.

Polyák Albert

*felnőttképzési szakértő,
a Nemzeti Művelődési Intézet egykori főigazgatója*

Mit jelent számomra a SZÍN?
Bevallom, hogy a folyóirat nem minden számát olvastam el, de rendszeresen átfutom és a számomra érdekes cikkekből „csemegézek”. A kiadványt jó kézbe venni, szépek a fotók, igényes a megjelenés, kifejezőek a címek. Mivel hosszú évek óta – és jelenleg is – egy megyei civil szervezet vezetőjeként a közösségfejlesztés területén tevékenykedek, elsősorban a helyi társadalom (közösségek) fejlesztésével kapcsolatos megjelenések érdekelnek. Különösen értékesek azokról a kistételepülésekről szóló beszámolók, tudósítások, amelyek megmutatják, hogy hogyan lehet a helyi lakosokat aktivizálni, és ezáltal különböző kezdeményezéseket elindítani. Ezen bemutatott tevékenységek módszertani segítséget is jelenthetnek az ország más területén élőknek. Hasznosnak tartom a tematikus számokat, például a „Cselekvő közösségek – aktív közösségi szerepvállalás” országos projekt eseményeinek bemutatását, valamint a megyénket érintő tudósításokat; ilyen volt többek között a Körös-völgyi Sokadalom 20 évéről szóló írás. Izgalmasak a portrék, életutak, és frissek, aktuálisak a szakirodalmi ajánlások. Szóval tudnám még sorolni!

Pocsajiné Fábíán Magdolna

Közösségfejlesztők Békés Megyei Egyesülete titkára

A Szín Közösségi Művelődés folyóirata hozzátartozik a szakmai életünkhöz, meglepődtem, hogy már 25 éve megjelenik. Számomra, aki egy nagyobb megszakítást kivéve 1978 óta dolgozom a közművelődésben, mértékadó lap volt és maradt. Korszakokon, erőtereken átívelő szakmai periodikaként gondolok a kiadványra. A szakmai nyilvánosság információs és kommunikációs felületeként, minősítés nélkül adott és ad teret azoknak a különböző irányoknak, amelyek jellemzik szakmánkat: legyen szó kistételepülési vagy nagyvárosi közösségekről, közösségi terekről, az azokat működtető szervezetekről. Túl a módszertani, jó gyakorlatok és innovatív megoldások bemutatásán, szakmai vitákat és elmélkedéseket kezdeményezett. Mindezek mellett az egyik legnagyobb erénye, hogy bemutatta azokat a szakmánkat katalizáló és menedzselő személyiségeket, akik fémjelzik tevékenységünk sokszínűségét az országban, s határainkon túl, s akik életminőség alakító szerepük miatt szakmánk a mai napig fennmaradt. Köszönöm mindazoknak, akik készítettek, kiadták ezt a szakmatörténet szempontjából is mértékadó kiadványt. További tartalmas munkát kívánok valamennyiüknek.

Salamon Hugó

a Vértess Agorája szakmai igazgatója (Tatabánya)

Munkám során folyamatosan azzal a szemlélettel küzdöttem, hogy magyaráznom kellett, mit is csinálók, mit is csinál a közművelődési szakma. Amikor kiejtettem ezt a szót, hogy szakma, szinte mindenki viszkérdézet: a te munkád egy szakma? Igen, egy szakma, és soroltam a szakma kritériumait, amelynek tudománya

van – még ha sok évig nem is tekintették tudománynak –, amelyet szakemberek művelnek, amely folyóiratot működtet. Az évtizedek óta működő SZÍN Közösségi Művelődés folyóiratra gondoltam, amelynek minden számának a megjelenése újdonságot hozott és hoz, amely minden kérdésre választ adott.

Fiatalon a frissességét kedveltem, a tájékoztatását az aktuális eseményekről, a szakma megújulásáról, annak mintaértékű kezdeményezéseiről. Később azokat a cikkeket kerestem, melyek a hálózatosodásról szólnak, azt mutatják be, hogy egy közös érdeklődési kör mentén csoportosulók milyen hálózatot tudnak alkotni, milyen kommunikációs csatornákat tudnak kiépíteni egymás között,

és ez hogyan tudja segíteni a fejlődésüket, hogyan lehet támaszuk a problémák megjelenésekor.

Mostanában azok az írásai ragadják meg a figyelmemet, amelyekben bemutatásra kerülnek azok az egyének, akik képesek közösségeket megmozgatni, akik példaadó személyiségekké váltak. Talán mert visszatekintésükben azt a folyamatot látom, amely közművelődési munkánk jellemzője, azaz a történések meghatározott menete. Ahogy leírják egy művelődő közösség megerősödését, akik elindítják az utánpótlás nevelését, képzését, ahogy megszervezik önállóságukat, egyesületet alapítanak, versenyt, bemutatót szerveznek először a régióban, majd országosan is. Mind többeket vonzanak be a tevékenységükbe a településen, majd pedig kitekintően, már az egész településre vonatkozó tervező, cselekvő munkát indítanak el. A közművelődésnek a folyamat jellegét hangsúlyozzák, ahogy egy folyamatot működtet a SZÍN folyóirat – immár 25 éve.

Éltesse még sokáig a szakmánk a folyóiratot, a lap pedig adjon még hosszú évtizedekig inspirációt, buzdítson cselekvésre!

Szedlacsek Emília

a Nemzeti Művelődési Intézet szakmai igazgatója

A magyar, illetve Kárpát-medencei közművelődés területein sokak számára ismert tény, hogy mintegy kakukktojásként vagyok jelen ebben a térben. Nem tanult alapszakmám, hanem a magyar kultúra megőrzésének célja vitt a közösségi művelődés szolgálatába, mégpedig olyan földrajzi területen, Erdélyben, ahol a magyar kulturális hagyományok feltárása, ezek továbbéltetése egyben a magyar identitástudat megőrzésének talán legfontosabb pillére. Ilyenformán a sokéves mindennapi gyakorlat által megszerzett tapasztalati tudás tett közművelővé.

Épp az előbbi gondolatok tükrében számomra rendkívüli módon fontos és hasznos a *Szín – Közösségi Művelődés* folyóirat, mivel szakmai kapaszkodókat, tudást, követendő példákat nyújt, és megismerhetem általa a Kárpát-medencei, és kiemelten a magyarországi közösség szervezést, közösségi életet. Ezek kapcsán tartom színesnek és egyedinek a folyóiratot, izgalommal várva megjelenését, rögtön átfutva tartalmát, amint kézhez kapom.

Dr. Széman Péter

EMKE elnök

A szakmai innováció felelőssége mindig azok vállán nyugszik, akik le merik írni a gondolataikat. Akik képesek kihámozni a múlt tanulságait, akik éles és pontos képet tudnak készíteni a jelenről, és akik belelátnak kicsit a jövő rejtjeles homályába – és mindezeket meg is osztják a többiekkel. Ahol nincsenek

ilyen emberek, vagy olyan platform, ahol ők ezt a felelősséget megélhetnék, sokkal kisebb az esély az előrelépésre. Ott nem közkinca a jó gyakorlat, nem bővül a kapcsolati háló, kisebb az információáramlás, s nem látszanak a szakma színei.

Öröm, hogy a mi szakmánk nem ilyen, a mi SZÍNeink látszanak, mert volt, akik bevállalták és teljesítették ezt a felelősséget az előrelépésünk, a fejlődésünk érdekében, és már negyedszázada szolgálják a legmagasabb szinten ezt a célt. Hála és köszönet érte!

Szente Béla

a Kulturális Központok Országos Szövetsége elnöke

„Végre valahová leírhatom a tapasztalataimat! Harmincegy éves vidéki anyuka vagyok. Egy megközelítőleg hatszáz lelket számláló kis faluban élek a nyolcéves kisfiammal. S, hogy már az elején a kérdésnél maradjak, miszerint érdemes-e tanulni, rávágom: Hát igen, persze! Mindenképpen érde-

mes. A téma számomra most rendkívül érdekes, mert magam is vállalom, hogy újra iskolapadba üljek. Biztos vagyok benne, hogy e kérdésre adott válasz szerteágazó lesz. Függhet kortól, nemtől, a környezetünktől és annak ránk szabott hatásaitól, és persze még megannyi mindentől. Bevallom, régebben egyáltalán nem érdekelt a tanulás.” (Kömüves Klára, Szécsény)

A Felnőtt Tanulók Hete alkalmából 2009-ben meghirdetett *Tanulni érdemes!...?* című pályázatból idéztem a fentieket.

S egy másikból *„Vizsgán innen, vizsgán túl”* (2010) című pályázatra beadott dolgozatból Bíró Szilvia gondolatai: *„Tudni szeretek, nem tanulni. De ezért a tudásért hajlandó vagyok elviselni a tanulás fáradalmait.”*

A SZÍN 25 éves ünnepe alkalmából ismét átélhettem a pályázatok érkezésének izgalmát, örömmel olvastam végig a dolgozatokat, a SZÍN-ben megjelent írásokat, sorsalakító törekvéseket, küzdelmeket és örömeiket.

Milyen jó lenne tudni, vajon meddig jutottak, hogyan boldogultak az önvallomások írói, hogyan alakította személyiségüket a megszerzett tudás, és tovább sugározták-e köreikben a tanulás fontosságát?

A következő 25 évre sok sikert és jó egészséget kívánok a SZÍN készítőinek!

Tóth Erzsébet (Zsóka)

*művészeti főmunkatárs
A Vértes Agorája – Tatabánya*

Intézményvezetőként hosszú éveken át szolgálója voltam egy dunántúli kisváros kulturális életének, majd a későbbiek során szakértőként hatással lehettem e szakterület életére.

Pályám során belső indítatás volt számomra, hogy a közművelődést érintő új gondolatokat és tendenciá-

kat megismerjem, s így részese és alakítója lehessen a területen zajló folyamatoknak. Tájékozódásom legfőbb forrása éveken át, többek között a SZÍN folyóirat volt. Fogalmazhatnék úgy is: ablakot nyitott számomra a közösségi művelődés széles spektrumára nemcsak hazánkban, de betekintést adott a Kárpát-medencében élő magyarság meghatóan szép értékmegőrző tevékenységébe is. Cikkei, szociográfiai írásai, publicisztikai alátámasztották számomra hivatásom szerepének fontosságát a helyi társadalomban, a vidékfejlesztésben és hatását az emberek életminőségére. A jó gyakorlatok, projektek ismertetése inspiráló hatással voltak az általam vezetett intézmény munkájára, s így kreatív, új megoldásokkal járultunk hozzá a szakterület elismertségéhez és megújulásához.

A SZÍN folyóirat írásai segítettek tájékozottságomat naprakésszé tenni. Bizonyos szempontból elképzeléseim általa kaptak megerősítést, és olvasásával is megélhettem a hivatásomban rejlő öröm érzését.

Veszpréminé Turtsányi Valéria

közművelődési szakértő